

Mẹ Con

Hồ Như

6.02.2014

Hảo chưa kịp bấm chuông, cánh cửa đã mở. Mẹ đứng trên bậc cửa, nụ cười làm sâu thêm những nét nhăn quanh mắt. Con đã về, bà nói. Hảo bước vào nhà, bỏ chiếc sắc tay xuống, thay đôi dép trong nhà, theo mẹ xuống bếp. Chị quay lại chào ba ở cửa hành lang. Ông cụ cũng theo vào bếp, đứng nhìn mẹ vừa hỏi Hảo muốn ăn gì vừa sửa soạn chén đĩa ra bàn. Hảo không đói, không muốn ăn, nhưng chị không muốn nhìn thấy vẻ thất vọng hay lo lắng trong mắt mẹ. Cho nên chị ngồi xuống, nhận chén cơm, trả lời những câu hỏi quen thuộc của ba: con khoẻ không? Đi làm bận rộn lắm không? Chèn giữa những câu hỏi của ba, mẹ húng hắng ho. Hảo hỏi mẹ lại bệnh à, con tưởng mẹ đã khỏi từ hai tuần trước. Mẹ thở dài, già rồi, bệnh hết rồi lại bệnh, mùa lạnh là mẹ khổ.

Hảo ăn cơm xong, ba đã vào phòng đọc sách. Mẹ ngồi đối diện chị, kể từng chuyện trong nhà, chuyện họ hàng. Có nhiều chuyện Hảo đã biết từ những lần gọi điện thoại cho ba mẹ, nhưng chị lắng lắng nghe. Chị biết trong căn nhà trống vắng này, mẹ thiếu người trò chuyện, kể lể. Chị cũng không phản đối khi mẹ giằng chiếc chén ra khỏi tay chị, ra bồn rửa. Trong tiếng nước xối, Hảo nhìn quanh bếp. Bánh chưng mới nấu xong xếp trên tủ, bánh mứt đã mua, những món Tết như cá kho dưa món đã xong. Chỉ còn một thứ Hảo có thể làm cho mẹ. Mai con chở mẹ đi chợ mua hoa, chị nói. Mẹ gật đầu, tay xếp chén đĩa vào tủ.

oOo

Trên giường, chiếc áo nằm xoải dài trong khi Hảo chải tóc. Màu xanh biêng biếc dịu dàng như chiếc lá non trên cành mai ba mới mang về ngoài phòng khách. Chưa ra khỏi nhà, chưa đến nơi họp mặt, mà trái tim Hảo đã hồi hộp quá đỗi. Không phải đây là lần đầu tiên cô đi họp mặt bạn bè, nhưng đây là lần đầu tiên Hảo ý thức được rõ ràng sự khác biệt giữa cô, lũ bạn gái và những người con trai mới hôm nào chỉ là bạn cùng lớp. Lúc đi sắm Tết, nghe mẹ nói Hảo tuổi ta đã mười bảy, bẻ gãy sừng trâu, Hảo đỏ mặt. Mẹ nhìn Hảo, ngạc nhiên lẫn thú vị, cô nghĩ thế. Mẹ cũng vừa nhận ra thôi, con gái mẹ đã biết làm duyên làm dáng. Mái tóc thường rối bây giờ chải mượt. Quần áo sau buổi đi học về không còn nhàu hay rách gấu vì đang trí vướng vào đầu đó. Hảo lớn rồi, thiếu nữ rồi.

Hảo cười với bóng mình trong gương, rồi tỉ mỉ ngắm chính mình, từ đuôi mày dài cong cong cho đến nốt ruồi bên khoé miệng. Cô giật mình khi mẹ gõ cửa, bước vào. Mẹ nhìn chiếc áo trên giường, hỏi con chọn áo chưa. Áo xanh đấy mẹ, Hảo nghĩ, nhưng ngập ngừng không nói. Chiếc áo của dì Lan mua cho Hảo vì thấy cô thích, nhưng mẹ vẫn cho rằng màu xanh không hợp với Hảo. Mẹ giành lấy chiếc lược, chải tóc cho Hảo. Bàn tay mẹ thật mềm và ấm, lướt qua trên tóc, trên má cô. Mắt hai mẹ con gặp nhau trong gương. Mẹ nói con mặc màu hồng sẽ xinh hơn. Màu hồng con nít quá, Hảo nghĩ, nhưng lại ngập ngừng. Cô gương cười khi mẹ lựa trong tủ áo chiếc áo hồng nhạt mới may nhân dịp tết. Vẻ hài lòng, vui thích trong mắt mẹ làm Hảo cười theo. Từ nhỏ đến lớn, mẹ luôn chọn màu áo cho Hảo, mẹ thừa kinh nghiệm làm đẹp cho Hảo, mà hôm nay, đặc biệt hôm nay, Hảo muốn mình phải đẹp hơn mọi ngày, hơn bao giờ.

oOo

Buổi sáng sớm, sương mù còn giăng nhẹ nhẹ. Hào thức dậy, ngái ngủ đi xuống bếp. Mẹ đã ngồi trong bếp tự bao giờ, sửa soạn những món ăn sẽ cúng tối nay. Ngoài cửa sổ bếp, trên mảnh đất nhỏ bên hông nhà, mẹ trồng cây lê, hoa nở trắng xóa. Những cánh hoa mỏng manh, ôm quanh cành cây trụ lá, thanh thoát và yếu ớt. Mẹ nhìn theo mắt Hào, nói hoa lê nở một lần rồi, mẹ cứ ngỡ thế là Tết không có hoa lê, nhưng không ngờ cây lại nở hoa lần nữa. Nhưng không có hoa nào cánh kép cả, mẹ thêm vào, đùa cợt. Hào cười góp theo, nhưng lòng buồn buồn. Hoa nở hai lần, như lòng mẹ không tàn hy vọng, phải không? Mấy năm trước, năm nào mẹ cũng tìm mua cành đào, mừng một sắm soi tìm đoá hoa kép. Mẹ còn tin chuyện vẫn vợ, đoá hoa cánh đôi báo chuyện hôn nhân trong gia đình. Mẹ chờ Hào bao nhiêu năm, không còn tin vào chị nữa nên phải cầu khẩn thánh thần, vận số.

Mấy năm nay, mẹ không còn mua cành đào, chỉ mua hoa lay-ơn và hoa huệ. Hào không thể tưởng tượng một ngày tết không có bình hoa lay-ơn ngoài phòng khách, và mùi hoa huệ lẫn với mùi nhang. Ngày tết đầm mùi hoa huệ, trở nên yên ả, lười lỉnh, và Hào thấy mình trong sự mâu thuẫn quen thuộc: thanh thản hơn và bối rối hơn. Thanh thản trong không khí yên ả của ngày lễ, nơi mọi lo âu vật vã của cuộc sống thường nhật biến mất như giọt sương trong ánh nắng đầu ngày. Bối rối khi tính lại thời gian một năm đã trôi qua, những thành tựu, được thua nhiều hay ít?

Chiếc đồng hồ trong nhà gõ tám tiếng. Mẹ giục Hào đi sửa soạn rồi còn ăn sáng. Rồi còn đi chợ mua hoa. Đi trễ, chen lấn mệt lắm con ạ.

oOo

Những tờ đơn thi đại học phẳng phiu, gọn ghẽ nép vào nhau thành một xấp nhỏ ở góc bàn. Góc bên kia, Hào chống tay lên bàn, nhìn mông lung ra cửa sổ. Ngày hôm nay cô phải nộp đơn thi, nhưng cô vẫn chưa biết sẽ nộp những trường nào. Hào thích học sư phạm. Ý thích còn mới mẻ, hơi xa lạ. Mới năm ngoái, Hào còn chưa biết mình muốn theo học ngành nào. Năm nay, có lẽ tại cô Hường, dạy Văn, Hào thấy nghề dạy học cũng thú vị lắm. Cô có nụ cười tươi tắn, giảng bài nhiệt tâm, được nhiều học sinh mến, thậm chí ái mộ. Điểm văn thường là điểm tốp nhất của Hào, nhưng học với cô Hường, Hào bắt đầu mê đọc thơ cổ, bình giảng lý luận ra trò. Hào bỗng thấy làm cô giáo ngày ngày thướt tha áo dài đứng lớp dễ thương. Cô sẽ giữ được khung cửa lớp học, sân trường, nơi chốn đã thành thân thiết, nơi Hào bắt đầu thấy quyến luyến đến buồn buồn mỗi khi nghĩ đến cô sắp sửa rời đi.

Hào rụt rè nói với mẹ muốn nộp đơn vào trường sư phạm. Cô chuẩn bị sẵn, nếu mẹ trêu cô "mê nghề giáo hay mê cô Hường", cô sẽ nhất định không đỏ mặt, không vui đầu vào áo mẹ. Cô sẽ chững chạc (hay gắng như thế) nói rằng cô muốn được như cô Hường, mang kiến thức lẫn niềm vui đến cho lớp trẻ...mai sau. Cô mới mười bảy tuổi, nói đến "lớp trẻ", chắc mẹ sẽ cười rũ ra. Nhưng mẹ không cười. Mẹ cau mày, bảo nghề giáo bạc bẽo muôn phần, tại sao con lại nghĩ đến? Hào xịu xuống. Cô biết mẹ muốn cô nghĩ đến cái gì. Từ nhỏ, Hào vẫn nghe mẹ tính toán: con gái học kỹ sư thì khô khan cứng cỏi, học văn chương thì phù phiếm vẫn vợ, học bác sĩ thì cực khổ, chỉ có học dược là nhàn. Các cô tiểu thư ngày nay, mười cô thì hết năm bảy ra dược sĩ, phờn phơ ngồi trong tiệm bán thuốc tây. Phần trí tuệ không chê được, lại thêm không phải học đến bỡ phờ như học y.

Với tay cầm xấp đơn thi, Hào lật qua từng tấm. Sư phạm, bách khoa, y, dược...Cô kéo tờ đơn thi sư phạm ra ngoài, rồi thêm tờ đơn trường dược. Cứ nộp cả hai, rồi tính sau, cô nghĩ.

Nhưng nộp hai tờ đơn, lại đâm ra bản khoản, không biết có tập trung học hành được hay không? Hảo nhìn xuống tờ đơn sư phạm, mừng rỡ thấy khuôn mặt không vui của mẹ. Thoạt tiên, khuôn mặt cau có, đay nghiến, rồi từ từ dịu lại. Đôi mắt phóng lớn ra, nét lo âu thoáng thoáng như những nếp nhăn lờ mờ bên đuôi mắt. Đôi mắt trong tầm nhìn của Hảo mỗi lần cô vấp ngã, mỗi lần cô đau ốm, mỗi lần cô thất vọng buồn bực. Ngay từ lúc còn bé, Hảo luôn nhìn thấy đôi mắt âu yếm chăm chút ấy ngang tầm nhìn, vì mẹ luôn quỳ xuống, hoặc bế Hảo lên ngang với bà. Cô thuộc lòng đường cong của cặp lông mày trên mắt bà, những cái chớp mắt rất nhanh khi bà bối rối vì dỗ hoài Hảo không chịu nín khóc hay cười.

Hảo nhắm mắt lại. Trong đầu cô, tà áo dài của cô Hường phất phơ, nụ cười tươi, giọng nói trong như hạt nắng mùa xuân. Cô thấy mình trong tà áo dài màu xanh nhạt ưa thích, cổ đeo hạt trai, đứng trên bục gỗ trong lớp. Rồi cô thấy mẹ, đang ngoảnh mặt nhìn về phía bên kia đường, nơi trong tiệm thuốc tây Hảo ngồi sau quầy, truyện trò với khách hàng. Mình thật có thích dạy học không? Mẹ nói cũng không hẳn sai. Bao nhiêu thầy cô trước nay, mình chỉ thích cô Hường thôi, trong khi những người khác cũng tốn công dạy dỗ mình. Học được, tuy là không hẳn thích, cũng không hẳn không thích. Hảo mở mắt. Ngọn gió nhẹ lùa qua màn cửa đẩy tờ đơn sư phạm trên gối cô rơi xuống đất. Hảo nhìn theo cho đến lúc nó chạm xuống mặt gạch hoa, nhẹ nhàng không tiếng động. Không có ý nghĩ nào rõ rệt trong đầu cô, nhưng cô mập mờ biết cô sẽ không nhặt nó lên nữa.

oOo

Mẹ cắm ba nén nhang cuối cùng lên bàn thờ thổ địa ngoài sân. Thứ tự cúng bái đi từ Phật, đến tổ tiên, xong mới đến thổ địa. Hảo tắt tivi, đến vái trước bàn thờ Phật. Như mọi lần, chị lâm râm cầu nguyện cho ba mẹ bình an, mạnh khỏe. Từ hai ba năm nay, sức khoẻ trở thành điều chị cầu mong đầu tiên, tiền tài lọt xuống thứ yếu, nhiều khi không được nhắc đến nữa. Hảo ít khi cầu nguyện cho mình. Chị không tin lắm những điều huyền bí, vả lại, cho dù lời cầu nguyện có thành sự thật, chị mong ba mẹ sẽ được phước trước tiên. Chị đã lớn, ra đời, mà hình như ba mẹ chưa được hưởng yên vui tuổi già đúng nghĩa.

Mẹ trở vào nhà, pha ấm trà. Như mỗi giao thừa, gia đình chị ba người ngồi quanh bàn ăn, uống trà, ăn mứt, hạt dưa. Chị mở lời chúc đầu năm cho ba, rồi cho mẹ. Ba chúc chị nghề nghiệp vững chắc, thăng tiến, rồi cho chị chiếc phong bì đỏ tượng trưng. Mẹ chúc chị sức khoẻ, nhiều may mắn. Hảo nhìn xuống mặt bàn gỗ nâu bóng, thầm hỏi mẹ có sẽ nhắc đến những điều quen thuộc không? May mắn tình duyên, cho ba mẹ có dịp dựng vợ gả chồng cho con, vuông tròn bốn phận cuối cùng của bậc sinh thành. Mẹ ngưng lại ở chữ may mắn, ngập ngừng rồi cười xoa, bảo muốn gì được nấy. Hảo biết dù có nụ cười, mắt bà sẽ thoáng qua vẻ chịu đựng, như lúc bà tiễn Hảo đi nhận việc làm xa, như lần ba đau nặng phải mổ. Đã nhiều giông gió đi qua cuộc đời bà, và mẹ Hảo đã vượt qua tất cả, êm lặng, bình thản, với vẻ chịu đựng trong đôi mắt và những giọt lệ (Hảo đoán thế) thầm lén trong đêm. Hảo biết có những giọt nước mắt vì chị đang còn nhỏ xuống. Cảm giác tội lỗi đôi khi làm chị không muốn về thăm ba mẹ quá thường. Tội này chồng qua tội khác, mỗi ngày hình như đẩy Hảo xa mẹ hơn, tuy rằng chúng nhắc nhở chị đến bốn phận thường hơn.

Ba nhấp trà, khen mùi sen đậm. Mẹ mở hộp mứt, đưa cho Hảo trái mứt me chị ưa thích. Mùi trà sen, mùi nhang, mùi hoa huệ trộn vào nhau ngậy ngậy. Hảo nhìn vào mắt mẹ. Chị không thấy điều gì khác ngoài hình ảnh gia đình đêm giao thừa đầm ấm.

oOo

Hào gọi lớn vào nhà chào mẹ, rồi vội vã đóng sập cửa. Cô không muốn mẹ hỏi han tại sao cô đi graduation party một mình. Hưng đâu, mẹ sẽ hỏi, trong lúc ném cho cô cái nhìn dò xét. Hôm nay, Hào không muốn phải tìm cách trả lời những câu hỏi của mẹ. Trái tim của cô đang đập loạn xạ, đến nỗi Hào cảm thấy mình có thể cảm thấy sự co duỗi của những buồng tim trong lồng ngực.

Hào đến sớm. Bãi đậu xe còn vắng người, những cô gái trong ban tổ chức còn sửa lại những phần trang hoàng chưa vừa ý. Hào không biết chờ đợi sẽ giúp cô bình tĩnh lại, hay càng làm cho cô bối rối thêm. Cô không muốn phải ngóng nhìn ra cửa chờ Trung đến. Nghĩ đến Trung, trái tim Hào đập mạnh hơn lên. Cô ra khỏi xe, nhìn quanh. Nga, cô bạn cùng lớp English, thò đầu ra cửa, thấy Hào, la lên gọi. Cô muốn Hào phụ giúp bày bánh kẹo ra đĩa để cô có dịp sửa soạn riêng cho mình. Hào cắt giấy bọc, chia bánh kẹo ra những chiếc đĩa giấy hồng. Xong việc, cô nhìn quanh. Những giây kim tuyến kéo dài quanh tường. Những chiếc bong bóng đủ màu trên trần. Sẽ có rất nhiều người trong căn phòng rộng này. Không khí sẽ ồn ào bao nhiêu tiếng cười nói. Chắc chắn Hào sẽ tìm thấy Trung trong đám đông. Nhưng không biết cô có thể nói với Trung những điều cần nói? Hôm nay, cơ hội cuối cùng để cô có một thái độ rõ ràng trong chuyện của hai người. Chuyện ba người.

Trung chuyển về trường Hào năm ngoái. Lúc đó, Hào đã quen Hưng mấy tháng. Hưng đang học Ph.D, sáng sủa, lễ độ, con nhà gia giáo. Mẹ đối xử với Hưng đặc biệt hơn hẳn những người bạn khác của Hào, cho dù chính cô còn chưa biết tình cảm của mình đối với Hưng. Cô biết ra điều đó lúc gặp Trung. Tất cả mọi điều phân vân giữa Hào và những người bạn trai cô đã gặp, đã mẩn, bỗng trở thành rõ ràng. Hào nhận ra bao lâu nay cô đã chờ đợi một người không quen. Ý nghĩ đó làm Hào bật cười, và cô chợt thấy mình may mắn lạ. Nhưng mẹ không thích Trung. Ừ, Trung con nhà đảng hoàng, trông hiền lành. Ừ, anh có vẻ mến Hào thật tình. Nhưng so anh với Hưng, điều kiện của Hưng tốt hơn nhiều. Mẹ hiểu chuyện tình cảm nam nữ, nhưng mẹ không hiểu tại sao Hào có vẻ nghiêng về sự lựa chọn không hợp lý. Sau buổi chiều mẹ kiên nhẫn giảng giải phân tích cho Hào nghe mọi thứ lợi hại về hai người con trai, Hào thấy mình rối như mớ bòng bong. Cô biết những lý lẽ của mẹ đúng, không bài bác được. Nhưng trái tim của cô không chịu bị thuyết phục dễ dàng. Cô không đến gần Hưng hơn, nhưng cũng không gần Trung hơn. Cuối khoá học, Hào thấy mình đứng giữa hai người con trai, trong một tình trạng lưỡng lự và làm tất cả mọi người khó chịu, kể cả cô. Hưng và Trung muốn cô dứt khoát đã đành, mẹ cũng mong thế.

Bắt đầu mùa học mới, Hào nhận lời đi xem phim với Trung. Anh đến đón Hào ở nhà, và Hào nhìn thấy cái nhíu mày ngạc nhiên và không vui của mẹ. Đêm đó, khi Hào về, mẹ đã vào phòng đóng cửa. Cô đứng giữa phòng bếp, nhớ những lần mẹ chờ cô về, hỏi cô đi chơi vui không, vừa nghe cô kể về những chuyện vớ vẩn, vừa hâm lại cho cô ly sữa nóng. Loáng thoáng cô nghe tiếng ba mẹ trong phòng, như có vẻ bức dọc. Hào không biết có phải vì cô hay không, nhưng cô bỗng thấy niềm vui xao xuyến suốt buổi tối bên cạnh Trung đã bay đi hết quá nửa.

Mấy hôm sau, mẹ nghiêm trang bảo mẹ sẽ không can thiệp quyết định tình cảm của Hào, nhưng cô phải hứa tập trung chuyện học trước. Mùa học cuối cùng trước khi ra trường, mẹ muốn Hào không xao nhãng. Hào hứa với mẹ, vì cô biết mẹ nói đúng, tuy rằng cô cũng biết có thể mẹ sẽ không nài ép cô hứa nếu người con trai bên cạnh cô không phải là Trung mà là Hưng. Hào biết cô không đủ sức giải quyết những rắc rối giữa mẹ, mình và Trung lúc này. Cô từ chối lời mời của Trung một, hai, ba lần. Mỗi lần cô đều thành thật nói rằng cô bận học,

nhưng hình như Trung không tin lắm. Hào muốn giải thích với Trung, nhưng cô không biết phải mở lời như thế nào. Họ vẫn chỉ là bạn học. Chuyện tình cảm mơ hồ không ai nhắc đến. Trung có lẽ ngại, Hào còn ngại hơn. Bỗng dưng, hai người không còn gì để nói với nhau nữa. Hưng vẫn ghé qua chỗ Hào hay ngồi trong thư viện. Trung thì biến hẳn ra ngoài cuộc sống của Hào.

Bóng người thoáng qua trước mặt làm Hào giật mình. Người con trai nào đó mặc chiếc áo màu trắng giống chiếc áo Trung hay mặc. Hào quay mặt nhìn ra ngoài sân đậu xe. Chừng nào Trung mới đến. Nhỏ Thanh đã hỏi anh, anh nói sẽ đi party hôm nay mà. Hào chờ đợi giây phút này suốt mấy tháng nay, lúc cô và Trung học xong, lúc Hào làm tròn lời hứa với mẹ, lúc cô cảm thấy đủ tự do và tự tin để đương đầu với những bản khoản trong lòng mình cũng như những cái nhú mào của mẹ, nếu có.

Trời đã tối hẳn. Ánh đèn trong phòng nổi lên dịu dàng trên màu áo xanh biêng biếc của Hào. Cô tự hỏi cô có còn giống hình ảnh trong gương cô nhìn thấy vài tiếng đồng hồ trước đây, với mái tóc buông nửa chừng vai và màu son môi không quen. Trung chắc sẽ thấy Hào lạ lắm, không những vì tóc cô đã dài hơn trước nhiều, mà còn vì hình như anh chưa bao giờ thấy Hào và son phấn chung với nhau. Còn anh, không biết anh có sẽ mặc áo jacket, thắt cà vạt giống như những người con trai vừa bước qua cửa? Hào nhập vào nhóm bạn cùng lớp, đang hỏi han nhau mọi chuyện từ bài thi cuối khoá cho đến công việc sắp nhận. Hào cười theo mọi người, nhiều lúc không hiểu tại sao. Mắt cô nhìn qua vai những người bạn, ngóng ra cửa.

Cuối cùng, Trung hiện ra. Trái tim Hào nháy vội lên. Anh vẫn mặc jean và áo sơ mi như ngày thường đến lớp. Anh đứng giữa khung cửa mở, nụ cười tươi tắn. Hào nghiêng người ra ngoài vòng bạn bè, chân dậm bước về phía Trung. Anh chưa thấy cô, vì anh quay nhìn lại sau lưng, nơi một người con gái vừa đến. Mắt Hào nhìn theo cánh tay bỏ thông xuống của Trung. Bàn tay anh đang nắm tay cô gái Hào chưa từng gặp mặt. Cô lùi lại sau những người bạn, những âm thanh lòng bùng trong óc.

Hào không còn nhớ rõ những gì xảy ra suốt buổi party. Một lúc nào đó, Trung nhìn thấy Hào trong đám đông. Anh khẽ gật đầu chào cô, trước khi nhìn xuống đôi mắt tin cậy của người con gái bên cạnh. Một lúc nào đó, Hào không còn chịu nổi những tiếng động hỗn loạn trong căn phòng và trong lòng mình. Cô bỏ về nhà, vào phòng đóng cửa, và khóc rất lâu.

o0o

Hào thức dậy sớm. Mỗi lần về thăm ba mẹ, thói quen của chị đảo lộn khá nhiều. Ở riêng, Hào ngủ trễ, dậy trễ. Với ba mẹ, chị dậy khi nghe tiếng mẹ dưới bếp. Nằm yên trong chăn, nhìn màn đêm nhạt dần ngoài cửa sổ, Hào nghĩ đến những ngày còn bé, mẹ phải vào gọi chị hai ba lần mới kéo được chị ra khỏi giường chuẩn bị đi học.

Hào tắm xong, thu dọn hành lý xong, thì mẹ cũng đã sắp xếp xong cho chị gói thức ăn mang về nhà, thêm điểm tâm buổi sáng. Hào đã bỏ thói quen ăn sáng từ lâu, nhưng chị không phản đối khi mẹ xới cho chị đĩa mì xào nóng hổi. Mẹ yên lặng ngồi nhìn chị ăn. Buổi sáng cuối cùng trong lần thăm viếng bao giờ cũng tĩnh lặng. Không biết vì Hào và ba mẹ đã nói hết chuyện, hay sự xa cách sắp đến vẫn trĩu nặng trong lòng hai người.

Mẹ tiễn Hào ra cửa, đưa cho chị gói thức ăn qua bậc thềm, dặn chị gọi điện thoại thường xuyên. Hào vâng dạ lơ đãng. Chị đang nhìn những cánh hoa lê mỏng manh rơi trên đất, nghĩ

đến hai ba ngày Tết ngẩn ngui ở nhà. Mùa xuân đến chưa? hay qua rồi? Nhìn lên, màu tóc mẹ cũng phai trắng như cánh hoa. Sắp đến lúc mình phải dọn đến gần ba mẹ hơn, chị nghĩ.

Đã đến lúc dọn về gần ba mẹ, Hảo nghĩ suốt đoạn đường đến phi trường. Đã đến lúc trở về trong căn phòng trước kia, tập lại những lề lối thói quen lúc chưa sống một mình. Chị nhìn giòng xe cộ ngược xuôi trên xa lộ, nghĩ đến những mối dây chằng chịt trong cuộc đời, đến cuộc sống của mỗi người không bao giờ thực sự thuộc về người ấy. Đã đến lúc trở về, tiếng nói nào ấy vang lên trong lòng chị. Tiếng nói của chị, chắc hẳn, vì mẹ hình như chỉ còn sự im lặng./.

Hồ Như

Nguồn: <https://damau.org/30850/me-con-2>

www.vietnamvanhien.org

